

quempiam locum, sed honorificam sedem in regione illa, ubi cum Justis servabatur Abraham, pater *omnium credentium*. Nempe ei proximus sedebat Lazarus, apud illum supra complures alios honoratus. Et laudanda sane, immo ceteris præferenda interpretatio. Nam & Joh. 1. 18. dicitur *Unigenitus Filius, qui est in sinu Patris*: & XIII. 23. *Erat ergo recumbens unus ex Discipulis ejus in sinu Jesu, quem diligebat Jesus*. Quæ in eum finem commemoro, ut si quem ex antiquis offendimus, qui post Domini Ascensionem in Cœlum scribant, Justorum Animas in Sinum Abrahamæ deferri, nil mireris. Per ea verba Cœlestis quoque Beatitudo delineatur, in quam translatus est Abraham a victore mortis Christo. Ideo Matth. VIII. 11. dicitur: *Multitudo ab Oriente & Occidente venient, & recumbent cum Abraham et Isaac et Jacob in Regno Cœlorum*: idest, uti Grotius interpretatur, gaudia post hanc vitam, more tunc recepto, sub *Convivi* specie describens. Proinde Chrylost. Hom. XXVII. in Matth. hæc de Domino nostro habet: *Cœleste Regnum non suo nomine, sed Sinum Abrahamæ appellavit*. Sunt & alia in hanc rem veterum loca, quæ infra commemorabo.

Nunc nobis animadvertendum. Divitem in tormentis fuisse, atque in Inferno conclusum: nam verba ista in antiquis Codicibus conjunguntur cum *elevans oculos*. Quæ forent ejusmodi tormenta, ille ipse prodit inquis: *quia crucior in hac flamma*. Neque Corpus, sed Animam dumtaxat ibi excruciatam fuisse, certo agnoscimus, quum Diviti quinque fratres essent, adhuc in terra viventes; is autem optabat, ne & ipsi venirent in hunc locum tormentorum. Ergo nondum facta Resurrectio Corporum: Porro tria hinc hauriuntur, eaque maximi momenti ad controversiam nostram. Primum est, negari amplius non posse, quin Improborum Animæ statim a morte in Inferorum tormenta conjiciantur, ibique excrucientur ante Corporum Resurrectionem. En Divitis Animam ad ea supplicia deductam; dum adhuc vivi ejus fratres versarentur in Mundo: Jugulant hæc prorsus Burneti sententiam, qui & Injustis pœnam differt usque ad postremum orbis universi Judicium, eumque Hæreticum produunt. Simul etiam offendunt, quam temere & inepte is tradat, Animas sine Corpore summa Beatitudine frui, aut excruciarum non posse: Secundo, si Animæ peccatorum ponderè pressæ, atque a corporeis vinculis expeditæ, in tormentorum locum detruduntur, neque expectanda eis est Archangeli tuba et consummatio Sæculi; par militat ratio, quare neque Justorum Animabus in Christo morientibus Felicitatis æternæ præmium differendum sit in finem usque Mundi. Nam cur par non sit utrobique divinæ Justitiæ mensura? Tertio, duplex Judicium a Deo faciendum Catholicorum Theologi statuunt: alterum privatum et occultum, videlicet mox ut unusquisque hominum e vivis decedit. Tunc enim quilibet æterno Judicij operum suorum rationem reddit, ejusque sententiam subire cogitur, ad præmium aut ad pœnam transeunte Anima illius. Ad hujus dogmatis veritatem stabilendam adferri consue-